

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΜΑΞΙΜΟΣ ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Βουλευτής Λαρίσης
Γενικός Γραμματέας Κ.Ο. ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Βρυξέλλες, 30 Σεπτεμβρίου 2026

**Ομιλία ΓΓ της ΔΣΟ δρ Μάξιμου Χαρακόπουλου
στην Ημερίδα με θέμα:**
**«Οι χριστιανικές αξίες στην Ευρώπη: Μια νέα ανάγνωση του Άρθρου 17 της
Συνθήκης της Λισαβόνας με βάση τις τρέχουσες διεθνείς συγκυρίες»**
**Παρουσίαση των πρακτικών του Διεθνούς Πολιτικού Συνεδρίου: «Η πολιτική ως
χώρος έκφρασης των χριστιανικών αξιών στην καθημερινότητα»**

Σεβασμιότατοι,
Αξιότιμοι Ευρωβουλευτές,
Εκλεκτοί Προσκεκλημένοι,

Με ιδιαίτερη χαρά βρισκόμαστε στις Βρυξέλλες, εδώ που κτυπά η καρδιά της ευρωπαϊκής οικογένειας, με αφορμή την ημερίδα «Οι χριστιανικές αξίες στην Ευρώπη» αλλά και την πρώτη παρουσίαση των Πρακτικών του Διεθνούς Συνεδρίου με θέμα «Η πολιτική ως χώρος έκφρασης των χριστιανικών αξιών στην καθημερινότητα».

Σκοπός του διεθνούς αυτού επιστημονικού Συνεδρίου ήταν η αποστολή του μηνύματος *Urbi et Orbi* ότι η σύγχρονη Ευρώπη δεν μπορεί και δεν πρέπει να απεμπολήσει το χριστιανικό της θεμέλιο.

Θελήσαμε όλοι μαζί, εκπρόσωποι κοινοβουλίων και παραγόντων της κοινωνίας των πολιτών, από την Ανατολή και τη Δύση, τον Βορρά και τον Νότο της ευρωπαϊκής επικράτειας, να αναδείξουμε το κοινό πολιτισμικό μας παρελθόν, τις κοινές μας ρίζες από τις οποίες άρδευσαν οι επί μέρους εθνικοί μας πολιτισμοί.

Θελήσαμε να ανιχνεύσουμε τα κοινά στοιχεία που μας ενώνουν μέσα στη διαφορετικότητά μας, αυτά τα οποία μας συγκρότησαν ως διαφορετικές οντότητες, αλλά και μας διαμόρφωσαν ως τμήματα ενός ενιαίου πολιτισμού.

Θελήσαμε, τέλος, να διατρανώσουμε την αποφασιστικότητά μας να υπερασπιστούμε την κοινή πνευματική κληρονομιά μας, απέναντι σε ανιστόρητες, ατεκμηρίωτες, καιροσκοπικές και υπονομευτικές θεωρήσεις του σύγχρονου ευρωπαϊκού γίγνεσθαι που υποδαυλίζουν και επιταχύνουν τις απειλητικές φυγόκεντρες τάσεις στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Το Συνέδριο και η Έκκληση της Θεσσαλονίκης, που εγκρίθηκε ομοφώνως στο πλαίσió του, αποτέλεσε την αφετηρία μιας κοινής εκστρατείας προώθησης αυτών των θέσεων, που έκτοτε

έχει κάνει ουσιαστικά βήματα, τόσο σε επίπεδο κοινωνίας των πολιτών, όσο και ευρωπαϊκών θεσμών.

Κι αυτό συμβαίνει διότι οι προβληματισμοί και οι προσεγγίσεις μας έρχονται ως ώριμα τέκνα των καιρών να απαντήσουν σε πραγματικές αναζητήσεις των Ευρωπαίων πολιτών.

Γι' αυτό θεωρώ ότι οι πρωτοβουλίες μας δεν συνιστούν μια περιθωριακή δραστηριότητα σε σχέση με τις κεντρικές προτεραιότητες της ΕΕ, όπως είναι η κοινή εξωτερική πολιτική και άμυνα, ή οι κατευθύνσεις για την ευρωπαϊκή οικονομία και την νομισματική πολιτική.

Δεν αποτελούν μια ακόμη δράση στο πλαίσιο του δημοκρατικού πλουραλισμού, που είναι η βάση της θεσμικής μας λειτουργίας.

Αντιθέτως, θέτουν χωρίς περιστροφές τον δάκτυλον επί τον τύπον των ήλων στο κομβικό πρόβλημα της σύγχρονης ευρωπαϊκής ταυτότητας.

Η σύσταση αυτής της ταυτότητας, η οποία οδηγεί κάθε Ευρωπαίο πολίτη από οποιοδήποτε κράτος-μέλος, με οποιαδήποτε εθνική καταγωγή και κοινωνική θέση, να νοιώθει ότι ανήκει στην ευρωπαϊκή οικογένεια. Κι αυτό είναι ένα ζητούμενο στην εποχή μας.

Το κοινό νόμισμα, οι κοινές πολιτικές, οι κοινοί θεσμοί, ο απαράβατος σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών είναι ένα ισχυρό δίκτυο της κοινής μας συμβίωσης. Αλλά αυτά από μόνα τους μπορούν να εγγυηθούν την αρραγή ενότητα της Ένωσης; Ιδιαίτερα, όταν προκύπτουν διαφορές επί των οικονομικών ή πολιτικών ζητημάτων, και κυρίως όταν ενσκήπτει, όπως σήμερα, μια πολυεπίπεδη κρίση;

Σε αυτήν ακριβώς τη συγκυρία αναφαίνεται ως πλέον κρίσιμη η ψυχική και πνευματική ενότητα του ευρωπαϊκού κόσμου.

Δυστυχώς, τις προηγούμενες δεκαετίες η ευρωπαϊκή πολιτισμική ταυτότητα δέχθηκε έναν ορυμαγδό επιθέσεων, που στόχευαν στα συστατικά στοιχεία της ύπαρξής της: την αρχαία ελληνική γραμματεία, το ρωμαϊκό δίκαιο και τη χριστιανική παράδοση.

Στην Ευρώπη υποκύψαμε εν πολλοίς στις σειρήνες του άκρατου δικαιωματισμού, και άλλων τέτοιων ρευμάτων, στο όνομα της αφομοίωσης των μεταναστευτικών ροών ή της ομοιογένειας. Στο πλαίσιο αυτού του παροξυσμού, παραγκωνίστηκε η χριστιανική παράδοση.

Σε συνδυασμό, όμως, με άλλες αρνητικές εξελίξεις, όπως η οικονομική συμπίεση της μεσαίας τάξης, η διεύρυνση του χάσματος των πολιτών με τις πολιτικές ηγεσίες, η εμφάνιση εκφυλιστικών φαινομένων σε πολυπολιτισμικές περιοχές, εντείνεται η κοινωνική αντίδραση.

Ενίοτε, μάλιστα, λαμβάνει επικίνδυνα χαρακτηριστικά, καθώς κινείται προς ακραίους πολιτικούς χώρους, που πλέον δεν είναι περιθωριακοί, αλλά πρωταγωνιστούν, ακόμη και με πλειοψηφικές τάσεις.

Θα συνεχίσουμε, λοιπόν, να κλείνουμε τα μάτια στα τεκταινόμενα ή θα ανασκουμπωθούμε θέτοντας εκ νέου το ζήτημα της ευρωπαϊκής ταυτότητας και των συστατικών της στην ημερήσια ατζέντα;

Η ανάδειξη, επομένως, των χριστιανικών αξιών στον πολιτικό μας πολιτισμό, ιδιαίτερα σε έναν κόσμο που φαίνεται να έχει χάσει την πυξίδα του, προβάλλει ως αδήριτη αναγκαιότητα. Αυτήν την αναγκαιότητα λοιπόν καλούμαστε να υπηρετήσουμε όσοι αγωνιούμε για το παρόν και το μέλλον της Ευρώπης, αυτού του πρωτοφανούς ιστορικού πειράματος, που από την επιτυχία του κρίνεται σε μεγάλο βαθμό και η πορεία της ανθρωπότητας.

Ένα από τα εργαλεία που θεωρούμε ότι πρέπει να αξιοποιηθεί είναι η ουσιαστικότερη ενεργοποίηση του Άρθρου 17 της Συνθήκης της Λισαβόνας που καθιερώνει τον διάλογο της

ΕΕ με τους εκκλησιαστικούς θεσμούς και την κοινωνία των πολιτών που σχετίζεται με τις Εκκλησίες.

Η σημερινή εκδήλωση με πρωτοβουλία του Ευρωβουλευτή Δημήτρη Τσιόδρα, τον οποίο ευχαριστούμε και συγχαίρουμε, επιβεβαιώνει αυτό το αυθεντικό ενδιαφέρον των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να δώσουν καίριες απαντήσεις στους προβληματισμούς των Ευρωπαίων πολιτών.

Αντίστοιχες εκδηλώσεις είχαμε με πρωτοβουλία της Ομάδας Εργασίας του Ευρωπαϊκού Κόμματος για τον Διαπολιτισμικό και Διαθρησκευτικό Διάλογο υπό την συμπροεδρία των ευρωβουλευτών Βαγγέλη Μειμαράκη και Ζελιάνα Ζόβκο, αλλά και του Αυστριακού ευρωβουλευτή Λούκας Μάντλ.

Κυρίες και κύριοι,

μόλις πριν από λίγες ημέρες, είδαμε στο Παρίσι μια εικόνα που αξίζει να μας προβληματίσει: εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι συγκεντρώθηκαν για να υποδεχθούν τον Πάπα, στην καρδιά μιας χώρας που αποτελεί ίσως το κατεξοχήν σύμβολο της ευρωπαϊκής εκκοσμίκευσης.

Τι μας λέει αυτή η εικόνα; Ο σεβασμός στην ανεξιθρησκία δεν απαιτεί τη διαγραφή της θρησκευτικής κληρονομιάς της Ευρώπης. Αντιθέτως, μια Ευρώπη που γνωρίζει την ιστορία της μπορεί να είναι ταυτόχρονα δημοκρατική, πλουραλιστική και περήφανη για τις χριστιανικές ρίζες του πολιτισμού της.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή.